

До Бога я прийшов матеріальним і духовним банкрутом

Розповідає Андрій Осацький, підприємець (візова підтримка та працевлаштування за кордоном), член Асоціації адвентистів-бізнесменів (ASI).

Мені 41 рік, проживаю в місті Хмельницький. Одружений, дружину звати Антоніна, маю двох діток: Катерина – 15 років (майже) і Артем – 8 років (майже). Виріс і навчався в мальовничому місці, яке має колоритну назву Сатанів (минулого разу в групі ця назва викликала масу емоцій). Моя сім'я мала атеїстичні погляди і переконання, батько був членом КПРС.

Про віру в Бога почав задумуватись у віці десь біля 30 років. Хоча, коли аналізую і згадую свій життєвий шлях, то відверто розумію, що Він вів мене постійно, тому що дуже багато ситуацій з мого життя вказують на це. Після школи навчався в педагогічному університеті в місті Кам'янець-Подільський за спеціальністю «вчитель математики та інформатики», трохи пізніше отримав у цьому ж закладі диплом за спеціальністю «економіка підприємства».

Трудовий досвід був різний: починав ще студентом з професій інструктора по стрибках з «тарзанкою» і бармена, потім працював приватним підприємцем, торговим агентом, пізніше був керівником філіалів дистрибуційних компаній. Вже п'ять років маю власну невелику справу і також дуже тісну співпрацю з угорськими партнерами.

Десь до 30 років «в світі далеко я був...». За цей час пережив декілька злетів і падінь як фізичних, так і духовних. Було багато сподівань, розчарувань і спроб шукати власну дорогу до щастя. До Бога я прийшов матеріальним і духовним банкрутом. За весь період свого перебування в Церкві, як кажуть, живу і

радію! Коли мене запитують, чи мене все влаштовує в Церкві, то відповідаю: «Так, мене все влаштовує!». Я радію тому, що Господь мені відкриває, і насолоджуюсь можливостями служити Йому і Його справі. Коротко – все. Запитуйте.

Андрію, дуже цікаво: вчитель математики і «тарзанка». Ти не пробував бути вчителем? Чи мріяв ним бути?

Вчителем не прийшлося працювати, тільки, коли була практика. Це не було моєю мрією і, якщо чесно, вчитись зовсім не хотілось і не було цікаво. Я мріяв бути військовим, але в академію прикордонних військ не зміг пройти, конкурс був 20 чоловік на місце, і грошей потрібно було багато. А ми тоді дуже бідно жили. А «тарзанка» – це захоплення! Я стрибав з висоти 54 метра із зануренням у воду. Нас тоді всі популярні канали транслювали!

Що для тебе цікаво у твоїй теперішній роботі? Чи це просто заробіток?

Заробіток грає не останню роль. Є багато спілкування з різними людьми. Періодично їздимо на заводи (разом з дружиною), дивимось, як працюють люди в інших країнах.

Чому на заводи?

В більшості відправляємо працівників на заводи, хоча бувають і менші підприємства.

Як у них складається подальше життя? Ти щось про це знаєш?

По-різному, заробітчанське життя не просте. Багато клієнтів в мене обслуговуються вже по 3-5 разів, тому, звичайно, про багатьох клієнтів знаю. На якомусь етапі вони вирішують деякі питання, які планували, тому дехто зупиняється, а в декого з'являються нові плани, і вони далі їдуть. Багато хто вже «там» і залишився. Багато повертаються...

У моєму магазині дві молоденькі дівчини купували для своєї мами у подарунок ліжко з матрацом на гроші, зароблені в Чехії,

де вони працювали на виробництві гумових виробів. Мені було їх шкода, але вони викликали моє захоплення. Зарубіжні заводи потребують нашої робочої сили, усі із шкідливим виробництвом?

Відносно...В Європі дотримуються стандартів і норм. Якщо і є якась шкода, то про це попереджають, і люди знають. Хоча, в різних країнах по-різному. Дуже часто потребують працівників там, де, і справді, місцеві не хочуть працювати в силу різних причин. Я би сказав, що шкідливість – це не найбільша проблема заробітчанин.

А яка найбільша?

Руйнуються багато сімей, часто люди не вміють користуватись грошима, і замість вирішення деяких малих проблем навалюється маса великих проблем. Часто ненормовані графіки і неякісне харчування з вживанням алкоголю приводять до серйозних проблем із здоров'ям.

До тебе звертаються, і ти їм пропонуєш варіанти для праці? Які професії користуються найбільшим попитом у працедавців та в робітників?

Раніше часто зверталися спеціалісти, люди з досвідом і професійними навичками, зараз таких менше. В більшості звертаються люди без спеціальних навичок або ж зі спеціальностями, на які їх немає змоги влаштувати без знання мови і європейського сертифікату або диплому. Підприємства мають запит як на спеціалістів, так і на некваліфікованих працівників. Хоча на великих підприємствах багато автоматизованих процесів, і найскладніші операції виконують машини.

Питання стосовно тебе до 30 років, стосовно віку падіння. Мені, як матері 26-річного сина, можна розслабитися, чекаючи на його 30-ліття? Я ніяк не зможу вплинути на його неправильні вчинки?

Стосовно себе, то я мав на увазі не тільки падіння духовного плану. Були і невдалі спроби в бізнесі та в особистому житті.

На рахунок сина – це питання індивідуальне. Залежить від того, яку «базу знань» він отримав на свій вік. Я виріс у безбожному середовищі, і тому довго пожинав і ще пожинаю деякі наслідки цього. У Вашого сина є мама, яка вірить в Безмежного і Всемогутнього Господа, тому, вірю, що Господь збереже його від великих падінь, а маленькі для досвіду не завадять!

Як ви відпочиваєте родиною, що для вас є відпочинком? Де любите відпочивати? Вже всю Європу побачили?

Відпочиваємо по-різному. Частіше за все, це сімейне коло (їздимо до батьків дружини, мої вже покійні). Також іноді подорожуємо по Україні і буваємо за кордоном (ще не всю Європу бачили). Хоча б один раз на рік буваємо біля моря. Для мене особисто добрий відпочинок – це польова школа.

Андрію, ти маєш доньку і сина. З ким складніше? Яке найбільше покарання для них? Ти для них більше батько чи друг?

Напевно, з Артемом трохи важче, але основний тягар у вихованні несе дружина. Я відповідаю за духовну, матеріальну і організаційну частини цього процесу. Для дітей я друг, і вони до мене відкриті. Хоча, Катя вже доросла і має багато своїх особистих справ і задумів. Покарань не практикую, хоча Артему деколи перепадає, але це дуже-дуже рідко.

Ти написав, що у церкві тебе усе влаштовує. Чи так було завжди? Ти можеш пропустити суботу, просто залишитися вдома?

Так, так було з перших днів. Я знайшов у церковному житті затишок і комфорт після минулого досвіду. Я не можу пропустити не тільки суботу, але й п'ятницю, суботу вечір, неділю (частини служіння), понеділок і середу (розбір уроку суботньої школи). Можу і ще прийти, коли потрібно.

Андрій, ми (актив) це помітили, тому ти і був вибраний у нас (в ASI) до комітету. А потім ти не зміг іти з нами далі? Не відповідай: «Зайнятий», ми усі зайняті. Ми для тебе дуже «активні»?

Я ще, швидше за все, не готовий до активної діяльності в такій структурі, якою є ASI. Мені потрібен час для того, щоб звикнути до людей, до специфіки структури і т.д. На даному етапі маю повну довіру до обраного активу і вірю, що у вас усе вийде якнайкраще.

Чим відрізняється польова школа від конгресів ASI? Що варто додати на конгресах або відмінити?

Напевно, масштабною. Конгрес ASI має широке охоплення. В цілому, мені особисто на конгресах все подобається. Відчувається, як рівень проведення покращується від зустрічі до зустрічі. На останньому конгресі хотів побувати на всіх круглих навчаннях, але фізично це неможливо.

Який текст чи глава з Біблії були для тебе найбільш важкими чи незрозумілими?

На даний момент не можу визначити таких місць. Свого часу не міг співставити в своєму розумінні Давида як «друга по серцю» для Бога і як лідера розбійного угруповання.

А яким розбоєм займався Давид зі своїми побратимами? Просячи у Навала харчів, вони позиціонували себе як захисників. Будучи переслідуваним, Давид неодноразово захищав міста Ізраїлю від філістимлян.

Можна й так визначити. Зараз для мене це питання більш відкрите, хоча тоді я саме вбачав в його діяльності ознаки такого угруповання. Можливо, минулий мій досвід підказував.

Хотів би почути Ваші міркування: перехід Давида у підпілля показує, куди може подітися праведник від смертельної загрози перед законною владою? Так само Ісус теж показує нам принципи конспіративної діяльності?

Підпілля буває різним. Я думаю, що Давид – людина свого часу і обставин. Питання було, яке викликало труднощі, тому я і поділився. На сьогодні це виглядає саме так, але якби

перенестись на 3000 років назад, то це могло б мати інше розуміння.

За що ти більш за все вдячний Богові? Чого хотів би попросити в Нього, які є переживання? Про що нам згадувати в молитві за тебе?

Я Богу вдячний за все! Вдячний за спасіння, за сім'ю, за церкву, за достаток, за друзів, за можливість бути Його слугою...Кожного дня маю до Нього багато прохань, але 95% з них – за хворих, нужденних, за друзів і рідних. Дуже ревную про місію Церкви саме на нашій території. Зараз Господь починає вести багато нових людей в нашу Церкву, дуже прошу в Господа, щоб ми їх не втратили. Прошу, щоб Господь давав підтримку і наснагу в служінні Йому, і Він дає. Прошу молитись за мою сім'ю, за діток і за рідних.

Запитання – Маргарита Григорашенко